

(המשך מעמוד 25)
שנתיים. הם לא סלחו לי שאני יוצאת עם פרענק.

אליל יווני

בישה היה בשבילי כמו אליל ביווני. זאת היתה אהבת חיי. משהו מושלם. הוא היה מבוגר ממני ב-10 שנים, גרוש, לבוש תמיד בכגרים הרוקים וסכסיים. זה היה אחרי שחזר מאמריקה. שם היה כוכב של מרתה גרהאם.

הייתי מאוד מאושרת. היינו זוג משגע, ואחרי ארבע שנים רצייתי להתחתן. לבסוף נערכה החתונה ברכנות, בתל-אביב, כשבת-שבע רד רוסשילד היתה השושבינית של החתן. חוץ ממנה היו רק ההורים והאחות של משה.

אני לא אשכח את היום שבו איבד משה את העשתונות וצרח צרחות-איי

בת, והציעו לי להיכנס לתפקיד שלה. תוך כמה ימים הייתי על הבימה. זאת היתה מהפכה בחיי. מעולם לא שרתי על הבימה. כולם הסתובבו עירומים מסביבי. אני הייתי היחידה שלא התפשטה. הכל היה מלא התלהבות, כולם עישנו סמים, והמעבר בין החברה של ניסים עזיקרי וסיאנסים בלילות עם הזריחה חריפאי ללהקה עירונית ומשתוללת על הבימה היה אדיר.

התחיל רומאן ביני לבין שוקי לוי. שוקי לוי היה חבר להקת שוקולדה. שוקי מאוהב בי עד מעל לראש. הוא היה מלא התלהבות, ודיבר דיבוריי אהבה וחלומות עד אור הבוקר.

סקס מטורף

ף ה התחיל עם סקס מטורף. הייתי שיכורה מהעולם החדש שאליו נקלעתי. שוקי, שכתב שירים, החליט

פריס. שהצטלם ביום כחוג האידיאלי על הבימה ובבית זה היה בדיוק ההיפך. אבל כמה שהייתי יותר אומללה בחיים הפרטיים. כך הצלחנו יותר. משה ניתק את היחסים. הילד גדל ואני ניסיתי לפצות את הילד בכל ררך. הפכתי את אביו לאליל. קראתי באוזניו "מיכתבים" שהגיעו, כביכול, מאבא. אחרי שלוש שנים הגיעה גלויה שנשלחה מהארץ, ובה כתב משה שהוא מבקש גירושין. רק אחרי שנים נודע לי שמה מעולם לא שלח לי גלויה. הגלויה פוברקה על-ידי שוקי לוי, שרצה מאוד להתחתן איתי.

כתבתי מיכתב שאני מוכנה לגט והתחיל התהליך של הגירושין. כך קרה שבתקופה הכי יפה של חיי לא הייתי מאושרת.

גבר החלומות

ב שנת 1973, אחרי ששוקי כתב מוסיקה ללהיט שהגיע לראש מיצעד-הפיוזונים באנגליה ונמכר ב-1 מיליון עותקים, נסענו ליפאן, כשאני נחננו מייצגים את אנגליה בפסטיבל ימאהה, וזכינו במקום הראשון. אחרי הפסטיבל הוצאנו תקליט ביפאנית. שוקי טיפל בענייני הכספים, ואני הייתי יושבת בבית ביום ומופיעה בלילות. כתב מוזל מאוניים אהבתי את הכית לצד הקריירה.

משה ניצל מאוד את ריגשיהאשמה שלי ואת ההצלחה שלי, ובמשך עשר שנים הוא לא שילם גרוש לילד וניתק את הקשרים איתנו.

באותה מהופעות-הטלוויזיה שלנו באנגליה פגשנו את מייק בראנט. הוא היה בעל חברת-תקליטים בפאריס. הוא העביר אותנו לפאריס ודחף אותנו קדימה. הגענו למצב שמכרנו ארבעה מיליון תקליטים. לא יכולתי לעבור את הרחוב, כולם הכירו אותנו. הופענו באולימפיה, הופעתי כזמרת בלה-סקאלה במילאנו בערב של יוניץ. אירגון של האו"ם, מוקפת ב-20 ילדים.

ציילוב-אופנה בפאריס
-פחדתי מהבדל הגילים..."

כמוני, עם נרניה של ילד בן 5, כריסטופר.

הם הגיעו לפאריס. בני נדהם לראות ילד בן גילו שקורא כבר לשוקי "רדי" (אבא). למרות שהקריירה המוצלחת שלנו יכלה להימשך עד היום, היינו חייבים להיפרד, כי רבי הודיעה שהוא חייב להפסיק, ולנסוע איתה לארצות-הברית.

שוקי נסע לאמריקה ומהר מאוד התברר לי נסע עם הכסף שלנו. הוא התחתן עם רבי, שהיום היא אחת הכוכבות המבוקשות ביותר בלוס-אנג'לס, ומופיעה בתפקיד המאהבת של ג'ייאר בסדרת-הטלוויזיה דאלאס.

כשנודע למשה שנפרדנו, הוא הגיע לפאריס לדירה ברובע ה-16, בה התגוררתי, החלטנו לנסות ולהתפייס. יומיים אחריו נפרדנו. זה היה מאוד ציבורי. זה פשוט לא הלך, למרות שזה היה כמו חלום ביום הראשון. זה לא עמד במיכתב המציאות. משה חזר לארץ ואני מצאתי מהר אהבה. הוא היה מוסיקאי, צעיר ממני ב-12 שנה, איב מרטן, וכמו טיפשה, כשיכולתי לקבל את ההצעות של הגדולים ביותר, החלטתי שאני אבנה את מרטן. בינינו היה הכל חוץ מהצלחה.

איב היה הגבר היחיד שהיה לי איתו ראש אמיתי. היינו חברים. היום הוא חי עם שילה, הכוכבת הגדולה של פאריס. ב-1980 החלטתי להגות את יום-הולדתו של בני בארץ. הגעתי לארץ, והבן הודיע בצורה שלא משתמעת לשתי פנים שהוא לא חוזר לפאריס. בארץ לא היה לי כלום. מצאתי את עצמי ישנה על מיורון שהיה מונח על הריצפה בדירתה של נירה עדי, השח-קנית שחזרה אחריו בתשובה. היא היתה חברה שלי, ונתנה לי מקום לגור. לא הייתי מוכנה להופיע במועדון נובמבר ביפו, אחרי שהופעתי באור-לימפיה בפאריס.

איב מרטן הגיע לארץ. הוא ביקש שאחזור, רצה להתחתן. פחדתי, בגלל הברדל הגילים, התחננתי לפניו שישלח לי לפחות את הבגדים. והוא, מתוך כעס, גם את זה לא היה מוכן לעשות. יש לי מול שאני טיפוס אופטימי, ואני מתה על השמש ועל הים. כמה ירידים עזרו לי. התחלתי לעבוד. שכרתי דירה והשתדלתי לטפל בבני. כתבתי שירים והוצאתי תקליט.

אחד השירים: "אהבה שלי/קח את כל מה שיש לי/אני לא חוזרת שוב/טעיתי בדרך/שוב טבעתי בעשב/שורם לתוך הלב/שוב הזמן ממנה/שוב צריכה לשבור הביטחון/לברוח מחוץ מות/כל הלילה ירד הגשם/לא יודעת מה קרה לי/אליך... אליך... אליך..." בני שהוא עכשיו בן 16, התגלה כילד מחונן, בעל הגוף המשגע של משה והעניינים שלי. ואילו משה, שעדי זר לחירשים, ונמצא חמש דקות מהבית שלנו, לא מוכן לבוא ולראות אותנו. זה כל-יך רחוק בשבילו. אולי הוא מתנקס בי, כי אביו עזב את אמו כשהיתה משותקת, והוא לא ישכח לי את זה שעזבתי אותו.

בין שוקי לוי ומייק בראנט מואחזייהקלעים של "אולימפיה"
אפרתי מתנקס בי כי אביו עזב את אמו המשותקת..."

כוכבת ב"דקאמרן" (1981)
אליך... אליך... אליך..."

מים כשגילה שבישלתני עוף, ונשאר עלי כמה נוצות. לאטילאט למדתי לבשל. גרנו בדירת-ג'יפה שקנינו. אני עבדתי בקאמרי. והוא היה הכוכב של להקת בת-שבע.

עם השנים התחיל להיווצר ניתוק. אני מאוד ספונטאנית, ופיתאום הכל הפך לשיגרה. בלי שום התרגשויות. הוא היה עסוק מאוד בקריירה שלו, והירבה לנסוע. מה שפגע בי היה שתיאטרון הקאמרי נסע עם ההצגה שלמה המלך ושלמי הסנדלר למונטריאול בקנדה, ובמופע השתתפו כוכבי להקת בת-שבע. משה הודיע שהוא לא מוכן להצטרף כי "סטאר לא רוקב בהצגות".

אך הייתי האדם המאושר בעולם כשהריתי. בעיקר משום שעשיתי כבר לפני זה כמה הפלות. החלטנו שאנחנו רוצים את הילד.

רקדתי עד החודש הרביעי בתפקיד החתול בהרפתקאה בקירקס נקא-מרי, עד שהתחילו פיתאום דימומים, והרופא אמר שאני חייבת להיכנס למי-טה. כמיטה ישבתי ותיכננתי את התלי-בושות לריקודים של משה בשניים מהתפקידים המפורסמים ביותר בקר-יירה שלו בלהקת בת-שבע.

בני נולד, הכל היה טוב ויפה, עד שדן היה בן שלושה חודשים. יום אחד צילצלו אליי מלהקת שיי-ער והודיעו לי שמרגלית אנקורי עזר

היתה כבוקר. הפכנו לזוג כמו העור